

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה מא.

מסורת הש"ס

[illegible]

נורה אור השל

וְהָיָה אִשְׁרֵי הַשָּׁמַיִם יִשְׁמְעוּ
 וְיִשְׁמְעוּ אֶת כָּל פֶּה
 וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָקָה בִּיד
 לְהַלְלוֹתוֹ אָזָא אֲשֶׁר עֲשָׂה
 הַמֶּלֶךְ הוּא אֶמַּח מִפְּנֵי עֵשָׂה
 מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶתוּ מֵלֵא
 שִׁמְעָאֵל כֵּן תַּתְּנוּ
 קִלְקִילִים: יְרִמְיָה מֵאֵס
 2. יְהִימָר יֵאָדָה אֵל מִשְׁהָ
 אֶתוּ אֶתוּ בִּי בְּדֹרֶךְ נַתְנִי
 אֶתוּ וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְאֶת
 אֶרֶצוֹ וְיִשְׁתַּחֲוֶה לְכֹאמֶר
 עֲשִׂיתָ לְעִשְׂתִּי מֶלֶךְ הָאָמֶר
 אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחִשְׁבוֹן:
 מְדַבֵּר כֹּה לֵאמֹר
 3. וְהָבָא תַּפְלִיטִי וְגִדִּי
 לְאֶרְצָם הַמְּבִיר וְהָיָה שָׁכֵן
 בְּאֵלָיו: וְהָאֲנָשִׁים הָאֲמֹרִי
 אֲשֶׁל אֲוָחַי עֲנֵה רָחֵם בְּעַלִּי
 בְּרִית אֲבָרָם:
 בְּרֵאשִׁית יֵאָדָה

בראשית יד יג

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה אצל טו' דרך עליה שכן: (ט) ד"ה מתשונתו וכו' שהוצרך:

הגהות מהר"י

לנדא

א | תום' ד"ה מעציר וכו'
אע"פ שניכר אלמא בקפידא
תלי' מילתא. עי' בבכורות דף
כה ע"ב:

מוסף רש"י

לעולם הוא בטומאתו.
לעולם הוא בחזקת טומאה,
לעולם הוא הקרב הקרוב
שצדקה, חָפָּץ עַל פִּי שֶׁנִּדְבַּק לָהּ
(כח) עד שגמרנו לסלח
דודאי מנאות קלע ונטה לא
ונעשה עמו קדש עולם, או
למחבתו. עד שישאל קרקע
קשה שלא יהיה עבודה (שם)
שלא וזה ממקומה לעולם,
ואם לא מלא מולין ואומרים
בא עורר ונטלה עד שצבר
ונטלה (ספחים י.)

תום' הרא"ש

ירשא במשולבות. ירש
שאינן כחול רישא
אלא במשולבות גרידא.
ויש לפרש סיפא במשולב
ומכוננו' כל אחת (מקוה)
במקומה ולא דקוה ו
את הו"ה פ' סיפא
דמשלחי שלחופי פ'
שמפרדיהו ז' מזו: **מקום**
שומאה גזוב **מקום** טהרה
לה. פירוש **מקום** הטומאה
היתה הקרקע חפור וכנס
ב' לתולדות המים ותגב
הסדין ובמקום טהרה שלא
חפור שם הקרקע היא קשה

מִתְנַי' חֵינוּה. קרי להך ללדז דרך עליית המטה. ובגמרא מפרש מאי שנא הכא דמפלוג בין

[illegible]

לנחמנו. קרקע בחולה ואם לא מנחם.
ההגל טהור: גב' מאי שנה רישא.
אחת תחת נמלא דם תחת אחת
חולין תמאית וכל מפליג בין
תחת תמאית אחת תמאית לנמלא
תחת חילונה: א"ר אמי רישא
בנמשולב. תכופות ודבוקות יחד
הלכך אפילו נמלא תחת הפנימית
לספוקי נמי בחילונה: מאי
שנא דס' דלא פליגיתו. דמודים אתם
לי דהיכא דנמלא ששנת טהורות כולן
תמאית. ובגל. אתם חלוקים עלי
למסא דבק ולא מנחם טהור ואע"פ
דמוחזק לן דהואי טומאה בחד
מינייהו: לקרקע חלקה כלפורין.

לקרקע חלקה שלא נזרעה מעולם:
מקום הטומאה לה. שנכלעו שם מים
של סדין ממוך שהיה העפר רך:
(ו) וחנן בן קרת. אמר לו לגדליה שמעתי
שכבש פישמעל בן נתניהו להרגן (ירמיה
(מ): ביד גדליה. משמע שע"י גדליה
נהרגו: מיהש ליה מיבעי. ושמה
ההרגם ואסור להזיל אתכם: בני
האחיה. שבה משמחתי ועואל שני
מלנאכים שירדו בדור אנוש: משפוצו
של אוהו דיק. (י) הורגן הקצ"ה
להשיב שלא ירח ממנו: עוג פט
מן המבול. שרם לא"י כדאמרין
בבבליק: שאבד בו רכס. כגון שנכנס
במים או גלגל בדם בהמה ואין נודע
מקום הגדות וק"ל בצמתי' (ע"פ) אין דם
הגדות טהור בלא שפעה סממנין:
ומעביר [עליון] ו' סממנין. על ההגד:
ומצטלו. ושם והאי דנקט הך צריכתא
הא לא מלש. לארי לעיל בגלים שבייחא
בזהם טומאה ואין ידוע מקומה:
בדקו

טהרה יבש מקום טומאה לח וברקו ומצאו בור
בין נתניה חללים דכתיב יוהבור אשר השליך שם
וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן אלא מתוך שה
הכתוב כאילו הרגן אמר רבא האי לישנא בישא א
גלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו לקמיה
דנעביד אי לא אטמרינכו חזו יתייכו אטמרינכו הא
מיחש ליה מבעי זילו אתון טמרו פשייכו ²ויאמר
מר סיחון ועוג בני אחיה בר שמוחאי הוו מאי
א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של אותו צדיק א
אברהם אבינו שנאמר ³ויבא הפליט ויגד לאברהם ה
רבנן ובגר שאבד בו כתם מעביר עליו שבע

[illegible]

(א) חסר כאן וצ"ל מכלל דבמרי

אמר רבי אמי (י' **ירושא**) **במשואבות**. פ"ה **ישא** **דלח מפליג איירי**
במשולות ו**תפופות** זו לזו ו**לחכי** איכא **לספוקי** **בכולהו**
וזהרבה **ספרים** לא **גרסינן** **ישא** ו**אומר** **הר"י** **דיש** **לפרש** **לסיפא** **איירי**
במשולות **לומר** **מכוונות** **כל** **אחת** **במקומה** **ולא** **היו** **תפופות**
ומעורבות **זו** **וזו** **וצפירו** **ר"ח** **כמו**

למשלחי שלחוי שמתפרדות זו מזו:
מקום שהרה א"ה. אקדיניס קאי
לממוך שהיה הקרקע
קשה לא בעל מים שבהסדינין ומקום
הטומאה שיה וקאי ספריס דגרסינן
איכא מקום טומאה לה ואקדינן
קאי שהיה לה מחמת הסדינין שבלע
לפי שהיה רך ומיחוץ וכו"ג בדק
רבי יוחנן בן זכאי כשקנן תורמוסי
תרומה צנוצול דרבי שמעון בן
יוחי צמסכת שבת (דף טז. ב.)
אטמרינכו הוא אמור בבבן
האי אישנא בישא

וַיִּבְדְּקוּ אֶחָת מֵהֶם
וּשְׁנַיִם טַמְאִים שָׁנִים
וּשְׁלִישִׁי טַמָּא שְׁלֹשָׁתָן
אִיִּם דְּבָרֵי ר"מ שר"מ
וְאֵל בַּחֲזָקָת טוֹמָא
דְּרַב שְׁוִידֵע לך טוֹמָא
יִיָּס יְבוּדָק עַד שְׁמָגִיעַ
מֵאִי שְׁנָא רִישָׁא דְלֵא
דְקַמְפְּלִיג אִמְר רַבִּי
הָאֵת אַחַת [וְכוּ]: לְמָה
הָאֵת הַכִּי קָאֵמַר לְהוּ ר'
דְּלֵא פְּלִיגִיתוּ וּמ"ש
שְׁלֵמָא הָתֵּם אִימָא
הָאֵי דִם מְהִיבָא אַתָּא
שְׁקָמָה שֶׁל כֹּפֶר סָבָא
אֵת וּבִדְקוּ וְלֵא מִצָּאוּ
קִרְתּוֹ וְנִמְצָא גּוֹלְגּוֹת
יִקְרוּ אִמְרוּ לוֹ מִשֶּׁם
צָרְכוֹ תִּנְיָא א"ר יוֹסִי
חִין שְׁהִיו מַחֲזִיקִין בָּהּ
נִיעוּ לִקְרַקַע שְׁהִיתָה
אִוּ לִימִים נִכְנָסוּ בָּהּ
וְנִתְּנוּ בִקְרִדּוּמֹתֶיהֶן
עֲצָמוֹת אִמְרוּ לוֹ
זֶה בִּסְלַע בֵּית חוֹרוֹן
וְלֵא יִכְלוּ חֲכָמִים
רְוָבָה וְהִיָּה שֶׁם זֶקֶן
וְיִיָּס יִיָּמָא אִמְר לְהִי

ואו לו סדינים ושראן במים ופרסן עליהם מקום
ל מלא עצמות תנא הוא הכור שמיא ישמעאל
ומעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה ביד גדליה
לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש מעלה עליו
ו' דלקבולי לא מבעי^ט מיחש ליה מבעי הנהו בני
דבני טרפון אמרו ליה לטמרינן מר אמר להו היכי
זה רבנן האי לישנא בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי
אל משה אל תירא מכדי סיחון ועוג אחי הוו דאמר
מעוג דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי
ה יודע מה היה בלבו אמר שמא תעמוד לו זכות של
די ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט מדור המבול תנו
סממנין ומבטלו רבי שמעון בן אלעזר אומר
בודקו

[illegible]

רבינו צפי' למס' כלאים פ"ט מ"ה ע"ש.

עין משפט
נר מצוה

בז א ב מיי פ"ט מהל' לד
 חסורי ציאה הל' לד
 (וגורס תחת ח' מהל' ועי'
 במ"מ ובכ"מ) סמג לאחין קיח
 טוש"ע יו"ד ס' קל סעי' ג:
 י"ג ג ד מיי פ"ט מהל'
 טומאת מת הל' י:

י"ח ה' מ"י פ"ט מהל' איסורי
ביאה הל' לב לד וע' מ"מ
סמג שם טוש"ע יו"ד ס' ק"ג
סעיף ג:
י"ח ו' מ"י פ"ד מהל' משכב
ומושב הל"ב סמג לאוין
ק"א:

ה' הרא"ש (המשך)

ויפח יפה פה אם יאמר
 להצריח ולמרוצא ואם
 לא מצא אסורין ומסתמא
 נפל הכחם מן הבגד. וזתמיה
 לר' מאיר דאמר לעיל כל
 כר שראה בחוקת מומא
 לנולד הוא חקוק מומא
 שחור המומא א"ר
 מה תעודת בריקה וי"ל
 נחתם שאני ראה ודם מהיכא
 אתי א"ר מהני שיש אבל
 הכחם אסורין נתכנס לזר
 אשתתא א"ר דמר לר' ז'ל
 ליה אתא טעמא בן מומא
 מן הכא מודה דברייך סג'ן
 דאפשי ליתיה נפשל הכחם
 וסבכתא ראיית זכוריה
 ורואק ק"ל
 דסבין וזר אבל ר' דקדשיש
 אינו ניכר בחמה. בגד שאבד
 בן כלאים. וי"ל
 ביטל בגד מוטע שנעשר
 ובגד אסורין ניכר כלי
 הבגד דאז מקומן בכל
 תמור דצמר ככר ששכל
 נשאר שצנע בגד ששכל
 א"ר לאו דעבר מניה ענין
 ציפראתא שאני צורת כלי
 מן השער חשיב א"ר לטביל
 וי"ל לא שיש שנוכל בחית
 אבל אסור שנעשר בחית
 וז' תעורבו וז' סור
 שיש כליש וז' כסא (אלא)
 אסור שנעשר (א"ר)
 אלא תחבה לאיסור אלא
 אם אוזר הבגד אלף אמה
 ויש בן חול שיש כליש
 מצא אחד חול שור כלאי
 הבגד ניכר שטענו. וי"ל
 דבקע תחת שם כעבש
 בחלב כמו בשאר אסורין
 א"ר היתר היתר
 א"ר שיש בן כליש כיון
 שז' תעורבו וז' נאסר
 שם אהם דרין כליש
 אסור תורה ולא מיקריב טעם
 בחלב כלב תחת טעם
 א"ר עשור מדרת לחמור.
 דרואק שאבד בן חית
 הידישנן שם חק חיתכה
 ממנו תעלה הבגדו וא
 עממה אבל דרואי כליש

[illegible]

במדרש (6) רכין הן כדמוכ
נן שלא יהא נוגע בשרו בהם
גזרינן שמא ילבשם לפי שהם
דאפי ציצית כמו כן רמין
ק' שעשאה לכבודו שפטורה
יש דאפי' ביה כה"ג אי אלוש
בציצית כיון שאינו נהנה דל
שהיה ציצית חשובה וקדשה
מצות להכי איכא אלונו
שום דנושאי ממטה יש להם
מלבישין אותו כשמישין
מההיא דברכות ד"ל ר'